

Шлях до себе

Микола Руденко

Немає шляху отакого крутого
Ні в темному морі, ні в хмарному небі,
Як та безконечна терниста дорога,
По котрій я сам продираюсь до себе.

До себе не в хату — до себе у душу,
До власного "я", до глибинної суті.
О, скільки я терну розчистити мушу,
Щоб знов повернутись на кола забуті...

Вернувся — й даремно. І знову, і знову
Пливи через викрути і чорторії —
Шукай у собі нерозвідане слово,
Яке тобі правду про тебе відкриє.

Я міг би не йти в ленінградські окопи,
Бо ще у дитинстві лишився без ока.
Я міг би, засвоївши мову Езопа,
Забути, як давить цензурна морока.

У славі й пошані я міг біля печі
На старості гріти скалічені кості.
Від власних онуків чекати малечі
І тільки уславлених кликати в гості.

Я міг би... Та все це неправда: не можу!
Ступивши за дріт, перед вибором стану:
Чи знову себе у собі переможу,
Чи втрачу до себе довіру і шану.

Отак воно завше було, як сьогодні.
Хтось прагне в мені відшукати хворобу.
Та сам я шукаю не істини модні —
Розшукую в хаосі власну особу.

Держава у цьому мені не завада:
Я ще в сорок першому вмер на кордоні.

Для мене найвища у Всесвіті влада —
Пелюстка троянди в жіночій долоні.